

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, leden 2011 (č.77)

Duha nad Jirkovem na začátku pěší poutě na Boleboř.

Pozvánky na leden

* **2.1.** v neděli bude žehnána **Tříkrálová křída**, voda a kadidlo. Malé balíčky s křídou a kadidlem si můžete vzít domů a označit svůj příbytek: K+M+B 2011

* **13. 1.** 04:00 **poutní mše sv.** ve **Filipově u Rumburka**. Zájemci o cestu vikariátním autobusem, nahlaste se včas v sakristii. Odjezd bude v Jirkově od Stavebnin 12.1. přibližně v 23:10 hod. Návrat 13.1. do 10:00 hod.

* V týdnu 18.1-25.1. se budou konat **modlitby za jednotu** křesťanů.

* Mše svatě se slouží přes zimu **na faře v kapli**: Po-So. Neděle v kostele.

* **Věci do charity** noste na faru po předchozí domluvě (tel. 474659460).

* **Společenství** se koná každý pátek po večerní mši svatě (17:30 - 19:00 hod.) v učebně **na faře**. Na programu je buď beseda na určité téma, nebo promítání. Všichni jsou srdečně zváni!

Za rok 2010 bylo pokřtěno 30 nových křesťanů, většinou malých dětí, dále byly oddány tři páry snoubenců a též jsme se rozloučili se zemřelými při 15 pohřbech.

Poděkování všem, kteří se zasloužili o důstojný průběh vánočních svátků! Hudbou, zpěvem, úklidem, přípravou betléma a stromečků, zdobením učebny, topením, ministrováním, atd.

Pout' ke svatému Mikuláši byla tentokrát nejnáročnější za poslední léta. Na šest kilometrů cesty nám sice zpočátku vyšla duha, nicméně postupně přšlo a déšť za velkého vichru přecházel v ledové kroupy. Naštěstí se smiloval P.Radim, který přijel též na poutní mši - a vzal pocestné do svého auta. Po mši byla mikulášská nadílka a malé pohoštění v sakristii. Druhý den se v kostele konal koncert.

Na Silvestra se účastníci mše svatě a děkovné adorace sešli u prostřeného stolu v učebně fary a připili na nadcházející nový rok. Byla možnost neformálních rozhovorů a ochutnávky přinesených domácích nápojů a pochutin.

„Svatá rodina“ s dětmi v kostele. (Promluva P.Konzbula - kráceno)

Dnes prožíváme den, kdy nemá svátek jenom takzvaná Svátá rodina, tedy Josef, Maria a Ježíš, ale svátek má úplně každá rodina, dokonce i ta, která o tom vůbec neví, protože ke svatosti je povolán každý člověk. Pravdou je, že kázat na téma rodiny může být pro kněze obtížné a že každý z nás už slyšel různé promluvy...

Pokusme se tentokrát zůstat v realitě. Představme si, že se rodina vypraví se svými neposednými ratolestmi do kostela na mši svatou. Co je tam bude čekat, na co musejí být připraveni? Především na to, že jejich děti se nebudou chovat jako dospělí. Poprvé a naposledy jsme si směli v kostele pořádně zakřičet na svém vlastním křtu. Pak už to bylo vždycky chápáno jako narušování bohoslužby. Zde začíná první dilema – chodit nebo nechodit s capartem do kostela, dokud tam jenom spí nebo brečí? Logická odpověď většinou zní: chodit, protože když jde do kostela celá rodina, miminko nemůže zůstat doma samotné. V této fázi vlastně nejde o náboženskou výchovu kojence, ale o výchovu jeho rodičů i ostatních účastníků bohoslužeb ke vzájemné ohleduplnosti a toleranci...

Další fáze nastává ve věku, kdy už dítě vnímá skutečnost kolem sebe. Některé děti jsou ještě v šesti letech skálopevně přesvědčené, že celý svět je tady jen kvůli nim. Za normálních okolností by však dítěti již kolem druhého roku jeho ctěného života mělo začít docházet, že něco se nesmí s něco musí. Často se ovšem můžeme setkat s tím, že křesťanští rodiče nemají odvahu tuto nepříjemnou stránku zákazu vnést i do duchovní zkušenosti dítěte. Domnívají se, že co se týče Pána Boha, musí být pro dítě vše co nejpříjemnější. A tak děti v kostele křičí, jedí, lezou do zpovědnic a na kazatelnu a k povražení ostatních napodobují pana faráře. Rodiče z toho mají často radost a vnímají to jako první stopy duchovního povolání.

Zde se dostáváme k něčemu, co má na člověka ještě daleko větší dopad, a to je vyváženost naší představy o Bohu. Jedná se o vyrovnanost mezi obrazem Boha milujícího a obrazem Boha nejvyššího svatého a spravedlivého, Boha, jehož nemáme pouze milovat, ale jemuž jsme také zavázáni úctou a poslušností. V dnešní době převládá ve výchově spíše ten první obraz, což by nevadilo, pokud bychom úspěšně netajili a nezamtlčovali ten druhý. Jeden extrém jsme vyměnili za druhý. Zatímco naše prababičky často říkávaly dětem: „Počkej, šak on tě Pánbů potrestá!“, my spíše jednáme v duchu často nesprávně chápaného tvrzení, že „láska je víc než přikázání“. Právě díky určitým pravidlům chování i zákazům můžeme v kostele vnímat celistvý obraz Boha. Pokud malého človíčka nečeká v kostele nic zvláštního, nic tajemného, kvůli čemu se musí ztišit a ovládnout, pak je to pro něj rozhodně zajímavější na hřišti nebo u McDonalda. Výchova k víře není jen předáním soustavy náboženských názorů, ale formuje i vztah dítěte k Bohu. Proto se občas zamysleme, jaký obraz Boha v dětech pěstujeme.

Belfana.

Slavnost Zjevení Páně – Epifanie. 6.1.

Je to slavnost výzvy, ve které se nám Kristus zjevuje jako Boží Syn. Toto Zjevení Krista zahrnuje tři důležité biblické události: příchod mudrců k narozenému Božímu Synu do Betléma, Ježíšův křest v Jordánu a zázrak v Káni Galilejské na svatbě. Ve středověké západní zbožnosti vystupuje v tento den do popředí ta první událost – tři svatí králové, a proto se především říká svátek Tří králů. V evangeliích se ale o těchto mužích moc nemluví, více se na ně soustředí až křesťanská tradice...

V Rusku se v tento den vyprávělo o hospodyni Belfaně, která myla okna svého domu ve chvíli, kdy šli kolem mudrci cestou do Betléma. Řekli jí o Jezulátku, ukázali jí dary, které mu nesou, a vybídli ji, aby se k nim přidala. Slíbila jim, že tak učiní a vezme s sebou polštářek pro malého Ježíška. Nejdřív ale musí dokončit domácí práce, setřít prach, vytřít podlahu a naleštit nábytek. Když to všechno udělala, vzala své dary a pustila se za mudrci, ale už je nedostihla a Jezulátko nikdy nenašla. A podle legendy je zoufale hledá dodnes.

Kolik z nás má spoustu jiné a důležitější práce než jít ve svém životě za Kristem. A proto může být pro nás tento svátek výzvou, abychom to s věcmi nepodstatnými tak nepřeháněli a udělali si čas pro svou víru, pro svůj vztah k Bohu, který se nám zjevuje ve svém Synu.

Novoroční přání.

„Jak ta naše válka s Palestinci skončí?“, ptá se židovský generál nejvyššího rabína. „Bud' to půjde přirozenou cestou, nebo se stane zázrak,“ odpoví rabi.“ A co je pro Izrael přirozená cesta?“ ptá se generál. „Na nepřítele z nebe začne padat kamení a oheň, kobylinky jim sežerou zásoby, vojáci budou raněni slepotou a zbraně zreziví.“ „A co je tedy potom zázrak?“ Rabi se zamyslí a odvětví: „Že hrstka našich vojáků pomocí své vlastní síly zvítězí.“ Tak nějak si i my často představujeme úspěch v novém roce, když si přejeme štěstí a zdraví. Opíráme se o naši zkušenost, která nám říká, že jsme bohatší než všechny předchozí generace, sníme daleko více dobrot, máme vyšší vzdělání, máme více volného času, dožíváme se vyššího věku a máme větší pocit zajištění. Přesto ale často nejsme šťastní a toužíme po nějakém zázraku. Mnoho z nás si totiž myslí, že to, co má, je přece samozřejmé, vždyť jsme se o to sami přičinili. A je to opravdu tak? Je naší zásluhou, že jsme se narodili v Čechách a ne třeba na Haiti?

Evangelium nám nabízí jinou metodu, jak dosáhnout štěstí. „Pastýři se vrátili, velebili a chválili Boha za všechno, co viděli a slyšeli.“ Jinými slovy: udělali si čas na vděčnost. Vděčnost totiž dokáže proměnit náš život, je cestou k vnitřnímu pokoji a uzdravuje lidi kolem nás i nás samé. V němčině pojem děkovat (danken) vychází z pojmu myslet (denken), přesněji myslet na druhé. Především bychom měli děkovat Bohu za každý nový den i za vše, co máme, protože vše je jeho dar. A až přijdeme domů z novoroční slavnosti, zkusme napsat někomu esemesku nebo dopis, kde mu poděkujeme. Tím začneme nejlépe naplňovat novoroční přání.

Náš Bůh by v akademickém světě neobstál,

- má jenom jednu známou publikaci
- ta je v hebrejštině a řečtině
- nejsou v ní odkazy na další prameny
- nebyla publikována ve známém vědeckém časopise
- mnozí pochybují o tom, jestli ji napsal osobně
- je nutno přiznat, že je známá po celém světě, ale – co napsal potom?
- jeho schopnost týmové práce je velmi omezená
- ostatním vědcům se nepodařilo zopakovat jeho experimenty
- nepožádal etickou komisi o souhlas s experimentováním na lidech
- když se mu jeden pokus nevydařil, pokusil se zahladit stopy utopením pokusných objektů
- jedince, kteří se nechovali podle očekávání, vyřadil z pokusného souboru
- nechodil do přednášek – jenom vzkázal studentům, co si mají prostudovat
- nechal za sebe učit svého syna
- první dva studenty vyhodil, protože se naučili něco navíc
- i když má jen 10 požadavků, většina studentů v praktickém testu propadne,

...ale žádný svět by bez Něho neexistoval.

(Efatha-upraveno)

Ne-jednota křesťanů

Vatikánský dekret o ekumenismu - *Unitatis redintegratio* - mluví o potřebě sjednocení těmito slovy: „Kristus Pán založil církev jednu a jedinou, a přesto se více křesťanských společností vydává před lidmi za pravé dědictví Ježíše Krista. Vyznávají sice, že jsou všichni učedníky Páně, avšak rozdílně smýšlejí a jdou různými cestami, jako by Kristus – sám byl rozdělen. Toto rozdělení však zjevně odporuje Kristově vůli, je pohoršením světu a poškozuje svatou věc hlásání evangelia všemu stvoření.“

První církví byli učedníci kolem Ježíše: Jan, Ondřej a Petr, Ondřejův bratr. Kdo se jich drží, drží se jediné církve, církve shromážděné kolem Krista. Pán Ježíš to zjevuje i slovem: Kde jsou takto pohromadě dva nebo tři, tam to už nejsou dva nebo tři, tam je On uprostřed nich, tam začíná církev. Zjevuje se tam, kde je sloužena mše svatá, ve vrcholné míře pak při mši svaté, kterou slouží biskup, který je nástupcem apoštolů, a kterou slouží se svými kněžími, například na Zelený čtvrtek, nebo způsobem zcela zvláštním při mši svaté které předsedá nástupce Petřův, římský papež.

My samozřejmě nevidíme do lidského srdce. Často naši nekatoličtí bratři nejsou odpadlíci, kteří by vlastní vinou zapřeli poznanou pravdu anebo zradili společenství, k němuž náleželi. Na začátku rozdělení stojí samozřejmě hřích. Ale není to hřích jejich, nýbrž hřích našich předků, z jedné i z druhé strany. Na straně katolické upadlé mravy a na straně druhé –neochota zůstat v apoštolském společenství a pýcha.

My proto současné nekatolické bratry nepovažujeme za horší, než jsme my, nýbrž za chudší. Nemají svátosti, pokud si chtějí uchovat víru, musí o ni mnohem více zápasit. Zvlášť v dnešním světě to není jednoduché. Kam se podělo to kdysi velké množství evangelíků v Německu a Švýcarsku? Jenže tím že jsou chudší oni, jsme chudšími i my, protože nám právě oni chybějí.

Proč nechtějí současní nekatolíci přestoupit do katolické církve? To komentuje slavný spisovatel Bruce Marshall: *Sice, ne všichni křesťané, jsou katolíci, ale také ne všichni katolíci, žijí jako křesťané.*

Pokud ještě nedozrály nekatolické církve k rozhodnutí přijmout apoštolské společenství a Petřův primát a z toho plynoucí společenství při eucharistickém stole, - zůstává cestou k jednotě – ochota k modlitbě a snaha o 100% křesťanský život se vším všudy. To platí na obou stranách!

Pro nás katolíky platí: Nakolik nejsme dobří křesťané, znetvořujeme nejen před světem, ale i před nekatolickými bratry, kteří nás pozorně sledují - znetvořujeme tvář Boží církve a tím jen oddalujeme okamžik sjednocení. *P.Mirek*

Boží pašerák v nesnázích – Ignác Mucha

Přečetl jsem jedním dechem knížku s názvem „Pašerákem ve službách nejvyššího“. Vypráví příběh evangelického misionáře jménem Andrew z Holandska, který ve druhé polovině minulého století pašoval Bible a duchovní literaturu do zemí „za železnou oponou“ – včetně Československa. Knížka mě uchvátila v mnoha ohledech. Došlo mi, kolik takových neznámých křesťanů nám pomáhalo a modlilo se za nás, když jsme trpěli pod komunistickou nadvládou. Svědectví bratra Andrewa je ale i skvělou školou, jak se lze nechat vést Božím Duchem..

Zvlášť mne pak zaujal jeden moment z jeho náročného putování do Bulharska koncem padesátých let.

Když byl v Jugoslávii, kousek před bulharskými hranicemi, zadržela ho kvůli jeho činnosti jugoslávská komunistická policie a byl okamžitě vyhoštěn. Vyhostili ho ale na opačnou stranu, než měl namířeno. Tak namísto zbylých osmdesáti kilometrů musel podstoupit 2000 kilometrů dlouhou okliku přes Itálii, moře, Řecko a Turecko, a to po tehdejších zdevastovaných silnicích.

Po cestě jako by se mu začalo vše „sypat“. Začala ho úmorně bolet záda; narozeniny své novomanželky strávil stovky kilometrů od ní; dále ho trápila nejistota, zda se stačí vrátit domů, aby stihl narození svého prvního dítěte; navíc ho začal přemáhat strach, zda se v totalitním Bulharsku nedostane na dlouhá léta do vězení nebo zda tam jednou provždy „nezmizí“. Když byl pak na pokraji svých fyzických i psychických sil, jakoby spoután řetězy sklíčenessi, zahlédl před sebou ceduli s názvem města, před nímž se právě nalézal. Na té ceduli stál nápis: FILIPPI. Před téměř dvěma tisíci lety se zde apoštol Pavel a Silas ocitli ve vězení, kde zpěvem chválili a oslavovali Boha. Oslavovali Boha i přes to, že leželi po „důkladném zbičování“ v tmavé kobce s nohama sevřenýma v kládě (Sk 16,23-26). K chvále tedy neměli žádné emocionální důvody... Chvála Boha jim ale pomohla hledět na situaci z Božího nadhledu a pomohla jim nechat Boha působit v jejich situaci. A On je nenechal bez pomoci ...

Bratr Andrew ve své knize píše: „Prudce jsem zabrzdil. Filipy? To město Filipy z Bible? Město, v němž byli Pavel a Silas ve vězení a kam Bůh seslal zemětřesení, aby jim otevřel dveře? Samozřejmě! To bylo přesně to místo! Vystoupil jsem z auta a přes vysoký pletivový plot jsem zíral na ruiny.(...) Nad scénou se vznášelo ohromující ticho.(...) Jen apoštol Pavel volal staletí-

mi: „Křesťane! Kde je tvá víra?!“ Pavel byl na tomto místě ve vězení, ale i já jsem právě zde byl vězněm: vězněm své bolesti a sklíčenosti. (...) Pouta deprese, která mě obtáčela, náhle povolila jako řetězy na Pavlových zápěstích. Tíže mě opustila a já si najednou uvědomil, že stojím vzpřímený a s hlavou zdviženou. V mém nitru prýštila radost – fyzická i duševní. K autu jsem pak doslova běžel. (...) Nastartoval jsem, zařadil jedničku a s burácením se znovu vydal na schůzku s neznámými věřícími lidmi v totalitním komunistickém Bulharsku.“

Tak tomu občas bývá i s každým z nás. Někdy máme „všeho nad hlavu“, jsme spoutáni nemocí, bezmocí, bezradností, bezvýchodností, smutkem, strachem či rozhořčením... A právě v těchto okamžicích je tu místo pro naši víru: pro pozdvižení očí k nebi, pro chválu a oslavování Toho, který je větší a mocnější než všechna protivenství, která nás provázejí. Chvála nás totiž učí hledět na Boha, který je vyvýšený nade vším. Chvála nás učí hledět na život z nadhledu, v Božích souvislostech. Chvála nám umožňuje nechat v našich životech jednat Boha. A to vše má pro nás osvobozující účinek.

Přeji vám, až budete zase uvězněni v nějaké své „kobce“, až budete mít všeho „nad hlavu“, abyste se nebáli pozdvihnout své oči ještě výše – k Pánu, který je nade vším. Je to staletými vyzkoušené a osvědčené...

Svatý Silvestr má svátek 31.12., je patronem zedníků, kameníků, je vzýván při potřebě ochrany domácích zvířat. Byl Římanem a od kněze Ruffína získal vědecké vzdělání. Osvědčil se za pronásledování křesťanů a r. 314 se stal papežem, neboli biskupem římské

církve, kterou řídil za císaře Konstantina Velikého (oba na obr.), jenž byl nejaktivnější a nejmocnější osobností tehdejších náboženských dějin.

Papež Silvestr I. Obdržel od císaře Lateránský palác, kde zemřel r. 335.

O chvále

„Nemám jiný prostředek, jak bych ti dokázala svoji lásku, jen sypat květy, čili nenechám si ujít žádnou malou obět, žádný pohled, žádné slovo, budu využívat každé maličkosti a konat ji z lásky...“

Terezie z Lisieux

Někdy se v souvislosti s chválou mluví o třech stupních přiblížení se k Bohu: **děkování, chválení a uctívání**. Písmo říká v Žalmu 100: „Vstupte do jeho bran s díkem, do jeho nádvoří s chvalozpěvem, slavte ho. Žehnejte jeho jménu! Neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, po všechna pokolení trvá jeho věrnost.“

Děkováním tedy vcházíme do jeho bran – začneme-li se soustředit na vzdávání díků, přestáváme se zabývat sami sebou, svými „bebičky“, ale i svými touhami a přáními. Děkujeme za to, co jsme od Boha dostali, co pro nás v Kristu učinil, co nám dal a od čeho nás ochránil. Je to jako s rádiem, které je schopno přijímat vysílání různých stanic na mnoha různých frekvencích. Je tam stanice, kde stále mluví Bůh, pak je tam stanice, kde stále mluví ďábel. Ale i stanice, kde se ozývá hlas našeho sobeckého já. Vděčnost nám pomáhá v naladění srdce na tu správnou frekvenci.

Při **chvále** se přibližujeme ještě víc – už nejsme jen v branách, vcházíme „do Jeho nádvoří“. Chválení není o tom, co všechno jsme dostali, ale od koho jsme to dostali. Od darů se obracíme k dárci. Uvědomujeme si, jaký je Bůh a chválíme ho za to.

Třetím stupněm přibližování se k Bohu je **uctívání**. Při uctívání se dostáváme až před Boží trůn, přibližujeme se k Bohu a On se přibližuje k nám – setkáváme se spolu zblízka. Říkáme mu ty nejintimnější věci, možná častěji spíš mlčíme a nasloucháme tichému hlasu, ve kterém přichází On. Takto jej zakusil Eliáš na Chorebu: „...A hle, Hospodin se tudy ubírá...Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl. Po ohni hlas tichý, jemný.“ (1Kr 19,11-12)

Chvála sama o sobě není cílem, ale pouze cestou k jeho dosažení. Byla by škoda znát z Písma verše o tom, kdo má chválit, kdy se má chválit, či jak se má chválit, nebo vědět z knih a seminářů, co kdo kdy o chvále moudrého řekl. Člověk si může osvojit techniku chvály, ale přitom se přibližovat k Bohu pouze svými ústy, zatímco srdcem je daleko (srov. Iz 29,13).

Jedno přísloví z Orientu zní: „Máš-li přítele, navštěvuj jej často, protože cesta, po které se nechodí, zarůstá trním a křovím.“

A o to přesně v děkování a chvále jde: je to cesta, kterou můžeme chodit na-

vštěvovat svého Přítele, a jen na nás záleží, jestli ji prošlapujeme dost často, aby nezarostla.

Cílem děkování a chval je uctívání. Původní význam slova uctívání, řecky proskineo, byl „sklonit se k polibku“.

V uctívání se obrazně řečeno, skláníme, abychom Nejvyššímu políbili nohy, nebo alespoň lem jeho roucha. A mnohdy zakusíme, že v tu chvíli nás k sobě zvedne na klín, přitiskne k sobě a políbí tak, jako otec líbá své milované dítě...

Tak co, půjdeme sypat květy?

Karel Řeřábek, pastor KS Plzeň
(mírně kráceno)

VTIPY

1.

Muž se prochází po kalifornské pláži, ponořen do modliteb. Náhle se roztrhnou mraky, zazáří jasné světlo a on uslyší Boží hlas: "Za to, že se upřímně modlíš, ti splním jedno přání."

Muž bez rozmyšlení povídá: "Chtěl bych, abys postavil most až na Havaj, abych si tam mohl kdykoli zajet." Na to Bůh odpoví: "To je velmi náročné přání. Uvědomuješ si, kolik takový most bude muset mít pilířů? Kolik oceli se na to spotřebuje? A napadlo tě, jak ty pilíře budou dlouhé, když je oceán hluboký několik kilometrů? Zkus se ještě jednou zamyslit a přej si něco, co by potěšilo i mě." Muž chvíli přemýšlí a konečně řekne: "Pane, přál bych si rozumět své ženě. Chtěl bych vědět, na co myslí, když mlčí, proč někdy pláče a přitom tvrdí, že se nic neděje, chtěl bych znát všechna její přání, která mi naznačuje způsobem, je-muž nerozumím."

Po chvílce ticha Bůh povídá: "Chceš na tom mostě dálnici o dvou nebo o čtyřech pruzích?"

2. Farář čte kázání. Zezadu se k němu přimotá kostelník a šeptá mu:

"Otče, na chóru hrají poker!"

A kněz mu šeptem odpoví:

"Díky, ale nejdřív musím dokončit to kázání."

Dva faráři si povídají:

"Mně jsou ze všech sportovců nejsympatičtější cyklisti."

"Proč?"

"Protože se starají o svoje duše."

Hezký a úspěšný rok 2011 Vám přeje Děkanství Jirkov!

www.jirkov.farnost.cz